

Druhá nedel'a cez rok A

18. január 2026

Jn 1. 29 - 34

Milé sestry a bratia v Kristovi

Na začiatok nového liturgického obdobia nám cirkev ešte raz ponúka postavu Jána Kristiteľa, Pánovho predchodcu. Ján aj nás chce naviesť k tomu, aby sme sa venovali poznaniu Krista, aby sme s ním zdieľali jeho zaujatie Kristom. Nle je to jednoduché. Veď na jednej strane máme svoje starosti, problémy, ktoré musíme riešiť. Obzeráme sa skôr po druhých, všímame si, ako oni riešili podobné situácie, hľadáme rôzne návody na lepší život. V niečom nám pomôže dry January, - suchý január, v niečom možno pravidelné civčenie. Ale dostaneme sa tak naozaj bližšie k ozajstnému životu? Nlekedy možno áno, inokedy pravdepodobne len tým napodobňujeme iných - rady tých podľa našej mienky šťastnejších, suverénnejších.

Ján Kristiteľ dnes v evanjeliu vyznal, že Krista pokladá za Meisáša, baránka Božieho. Mal na mysli slová proroka Izaiáša, podľa ktorého boží služobník Kristus príde v tichosti, ako baránok - Boží baránok neprichádza s veľkým krikom, ale prináša božie požehnanie v tichu, v pokore. Ale zároveň prichádza so všetkou mocou, ktorou ho vyzbrojil Boh. Ján očakáva božieho baránka, pretože sa nespoliehal na moc človeka, ale očakával pomoc z neba, božiu pomoc, ktorá presiahne náš ľudský obzor.

Akoby aj svojim poslucháčom, teda aj nám položil otázku - v čom vy hľadáte spásu, záchranu svojho života? V Bohu, alebo len sami v sebe? Hľadáme toho, ktorý sníma hriech sveta, alebo sme si už na hriech sveta aj zvykli? Podľa všetkého hriech sveta, ktorý Kristus sníma je niečo viac ako nám len negatívne naznačujú jednotlivé prikázania. Hriech sveta je skôr uzavretie sa do seba, v ktorom človek vo svojej pýche už nič nehľadá, nečaká žiadnu pomoc zvonka, ani zhora. Hriech sveta je skôr tam, kde sa srdce človeka uzavrie. Hriech sveta je tam, kde už nie je miesto pre žiadne oproti, kde sa stratil skutočný druhý človek, ktorý stojí oproti mne, rovnako ako sa stratil aj Boh a namiesto neho zostal už len akýsi fetiš, ktorého si síce navonok uctíme, ale ktorý už stratil relevanciu v našich životoch. Hriech sveta je to miesto, kde namiesto Boha zostali už len projekcie nášho vlastného Ja. V takom svete sa stráca akákoľvek hĺbka, stáca sa v ňom ten iný.

Do tejto situácie nám Ján Krstiteľ popisuje Krista ako Baránka božieho, ktorý sníma hriech sveta. Len ho musíme aj skutočne počúvať - otvoriť sa aj pre neho. Tak ako bol Ježiš pokstený božím Duchom, nakoniec aj my kresťania sme pokrstení s Kristom v Bohu. Aj my by sme sa mali stať tými božími, ktorí prinášajú nášmu svetu spásu, ktorí v istom zmysle tiež snímajú hriech sveta. Pretože nestačí len Krista si nanovok ucíť, je potrebné sa v istom zmysle aj stať sa druhým Kristom. Viem, znie to trochu pateticky, ale ide o to, aby sme nezostali uväznení sami v sebe, ale aby sme sa aj my cez Krista viac otvorili aj pre Boha, aj pre druhého človeka.

Mohli sme si tu všimnúť aj v dnešnom druhom čítaní: Pavol oslovil kresťanov v Korinte ako posvätených v Kristovi, ako povolánym svätým. Oslovil ich teda nie ako ctiteľov Krista, ale ako bytostne posvätených v Kristovi. Tých, ktorí sa podobne ako Kristus podobne otvárajú pre Boha i pre druhého človeka a stávajú sa spolu s ním aj oni svätými, do istej miery baránkami božími.

Ak sa prví kresťania pokladali za svätých, tým naznačovali, že to božie oni sami v sebe nesú. Cisári potom celkom správne intuitívne vycítili ohrozenie kultu svojej vlastnej osobnosti. Cisári, ktorí sami seba nechali uctievať ako božstvo, na kresťanov oprávnene žiarlii a začali ich

prenasledovať. Nakoniec aj dnes aj každá vláda, ktorá sa necháva zbožšťovať nachádza v ozajstnej viere ohrozenie.

Ak Ján hľadel na Krista a spoznal v ňom božieho baránka, ktorý aj nás k niečomu vyzýva, potom aj my máme spolu s ním hľadiť podobne na Krista, tak aby sme aj my prinášali tomuto svetu novú isku, novú nádej, aby sme aj my do istej miery snímali hriech sveta. Ak sa nám to aspoň trochu podarí, aj my kresťania získame znovu svoj stratený kredit v dnešnom svete.